UPT

SV. IVAN-MARIJA-KRSTITELJ VIANNEY

ŽUPNIK ARŠKI

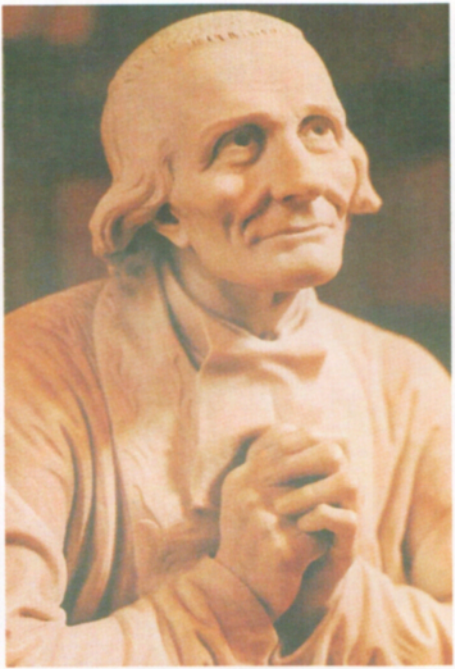

LJUBITE BOGA!

ILI SVETI ILI ODBAČENI • LJUBAV JE KRALJEVSKI PLAŠT
ŠTO JE SVE KADRA BOŽJA LJUBAV • ZAHVALNOST BOGU

Sv. Ivan-Marija-Krstitelj Vianney

Župnik Arški

LJUBITE BOGA!

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
590

Uređuje i odgovara
IVAN ZIRDUM

Izdavač
Karitativni fond UPT
»NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU«
ĐAKOVO

ISBN 978-953-208-372-9

Tisak
GRAFOART - Đakovo

Sv. Ivan-Marija-Krstitelj Vianney

ŽUPNIK ARŠKI

LJUBITE BOGA!

ĐAKOVO, 2010.

Naziv izvornika
AIMEZ DIEU!

Francuski izdavač
COLLECTION DU LAURIER
PARIS

S francuskog prevela
S. KLAUDIJA ĐURAN

Knjižica se može naručiti na adresu:

Knjižnica
U PRAVI TRENUTAK
31400 Đakovo, p.p. 51
Tele./faks: (031) 811-774
e-mail: zirdum@upt.hr
www.upt.hr

UZ KNJIŽICU

Učinilo nam se korisnim posvetiti ovu knjižicu izdanja Laurier *odlomcima iz četiriju propovijedi Arškog župnika, koji nam se svojim sadržajem i svojim oblikom čine vrlo aktualnima.*

1. Ili sveti ili odbačeni – *(str. 7)*
2. Ljubav je kraljevski plašt – *(str. 17)*
3. Što je sve kadra Božja ljubav – *(str. 25)*
4. Zahvalnost Bogu – *(str. 33)*

Nismo željeli izmijeniti snagu njegova stila, te smo se ograničili samo na ispuštanje uobičajenih izraza „moja braćo", *čije često ponavljanje prekida velik broj rečenica ovih propovijedi napisanih za čitanje s propovjedaonice.*

Za vrijeme svog putovanja u Francusku, Ivan Pavao II. *rekao je svećenicima okupljenim u crkvi Notre-Dame:*

„Arški župnik, predan molitvi i pokori za obraćenje duša, doista ostaje za sve zemlje neusporediv primjer kako vršenja svećeničke službe, tako i njezine svetosti".

S. Klaudija Đuran, OSU

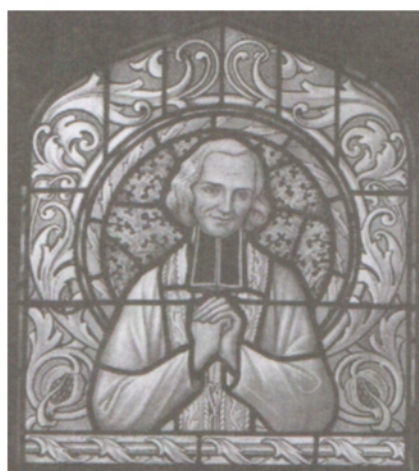

ILI SVETI ILI ODBAČENI

„Budite sveti!
Jer sam svet ja, Gospodin Bog vaš!“
(Lev 19,2)

Budite sveti, jer sam svet ja, govori nam Gospodin. Zašto nam Bog daje takvu zapovijed? Zato što smo Očeva djeca, te ako je Otac svet, to moraju biti i djeca.

Samo se sveci mogu nadati sreći da će uživati prisutnost Boga koji je sama svetost. Doista, užasno je proturječje biti kršćanin, a živjeti u grijehu.

Kršćanin mora biti svet. Da, to je istina koju nam Crkva ne prestaje ponavljati, a da bi nam to urezala u srce, ona nam prikazuje neizmjerno svetoga Boga koji posvećuje beskrajno mnoštvo svetaca, a oni kao da nam govore:

„Sjetite se, kršćani, da ste određeni gledati Boga i posjedovati ga, no imat ćete tu sreću samo u onoj mjeri u kojoj ste za vrijeme smrtnog života u sebi oslikavali njegovu svetost, njegove savršenosti, bez kojih ga nitko neće vidjeti“.

Ako nam se Božja svetost čini iznad naših sila, promatrajmo te blažene duše, to mnoštvo stvorenja svih dobi, svakog spola i svih životnih okolnosti, koji su bili podložni istoj bijedi kao i mi, izloženi istim opasnostima, podvrgnuti istim grijesima, napadani istim neprijateljima, okruženi istim zaprekama.

Što su oni mogli činiti, to možemo i mi, te nemamo nikakve isprike da se izuzmemo od rada na našem spasenju, tj. da postanemo sveti. Stoga vam nemam ništa drugo poručiti nego neophodnu obvezu postati sveti.

Zato ću vam pokazati prvo u čemu se sastoji svetost, i drugo, da svetost možemo steći jednako tako kao i sveci, imajući poput njih iste poteškoće, ali i iste pomoći.

Mondeni ljudi, da bi se izuzeli od rada na postizanju svetosti, što bi ih nesumnjivo najviše smetalo u njihovu načinu života, žele vas uvjeriti da za postizanje svetosti treba činiti sjajna djela, prihvatiti izvanredne vježbe pobožnosti, prigrliti velike strogosti, mnogo postiti, ostaviti svijet i zakopati se u pustinju i tamo provoditi dane i noći u molitvi.

Nesumnjivo, sve je to vrlo dobro, to je put kojim su išli mnogi sveci, ali to Bog ne

traži od sviju. Ne, to ne traži od nas naša sveta vjera. Štoviše, ona nam govori:

„Podignite oči prema nebu i pogledajte jesu li svi oni koji zauzimaju prva mjesta činili čudesne stvari.

Gdje su čudesa Presvete Djevice, svetog Ivana Krstitelja, svetog Josipa?"

Slušajte, sam Isus Krist kaže kod Mateja (7, 22-23) da će mnogi na sudnji dan uzviknuti: „Gospodine, Gospodine, zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali, pomoću tvoga imena izgonili zle duhove, pomoću tvoga imena čudesa činili?".

„Odlazite od mene zlotvori", odgovorit će im Sudac. „Što? Vi ste zapovijedali moru, a niste znali zapovijedati svojim strastima.

Vi ste oslobađali opsjednute od đavla, a sami ste mu bili robovi. Činili ste čudesa, a niste opsluživali moje zapovijedi. Odlazite, bijednici, u vječni oganj.

Činili ste velike stvari, a niste učinili ništa da se spasite i zaslužite moju ljubav."

Vidite iz toga da se svetost ne sastoji u činjenju velikih stvari, nego u vjernom vršenju Božjih zapovijedi, u ispunjavanju dužnosti u staležu u koji vas je dobri Bog postavio.

Često vidimo da je neka svjetska osoba koja vjerno vrši male stvari svoga staleža ugodnija Bogu od samotnika u pustinji.

Želite li još saznati što je svetac u očima vjere?

To je čovjek koji se Boga boji, koji ga iskreno ljubi i koji mu vjerno služi. To je čovjek koji se ne da napuhati od oholosti, niti nadvladati sebeljubljem, koji je istinski ponizan i malen u svojim očima, koji, lišen svjetskih dobara, njih niti ne želi, a ako ih posjeduje, uz njih ne veže svoje srce.

Taj je čovjek neprijatelj svakog nepravednog stjecanja, koji se, posjedujući svoju dušu u miru i pravdi, ne vrijeđa zbog nepravde koju mu nanose.

On ljubi svog neprijatelja, ne tražeći osvetu. On pruža sve moguće usluge svom bližnjemu, dijeleći drage volje svoja dobra sa siromasima, traži samo jedinoga Boga prezirući dobra i časti ovoga svijeta.

Teži samo za nebeskim dobrima i odvraća se od životnih zadovoljstava nalazeći svoju sreću samo u služenju Bogu.

Takav čovjek je ustrajan u bogoslužju, prima sakramente, ozbiljno se brine za svoj spas.

Odbojna mu je svaka nečistoća, te koliko god može bježi od lošeg društva da bi sačuvao svoje tijelo i dušu.

Takav se čovjek u svemu podlaže Božjoj volji u svim križevima i protivnostima što ga stižu, ne odbacujući ni jedne ni druge, jer uviđa da ga pritišče božanska pravda zbog njegovih grijeha.

Dobar je otac koji traži tek spasenje svoje djece, ne čineći ništa što bi ih moglo sablazniti. Plemenit je gospodar koji ljubi svoje sluge kao svoju braću i sestre. On je sin koji poštuje svojega oca i majku smatrajući da mu zamjenjuju samoga Boga. On je sluga koji promatra u gospodarima Isusa Krista koji mu naređuje po njihovim ustima.

Takvoga vi nazivate jednostavno časnim čovjekom. A evo koga Bog naziva čovjekom čudesa, svecem, velikim svecem.

„Tko je taj", govori Mudrac, „da mu čestitamo, jer je izvršio čudesna djela u svom narodu? Tko je tu kušnju prošao i savršen ostao, neka mu je čast! Tko je mogao zgriješiti, a nije zgriješio, i zlo učiniti, a nije učinio? Njegova će dobra ostati trajna, i zajednica će slaviti dobrotu njegovu" (Sir 31,9-11).

Ali, reći ćete mi, to mnogo stoji! To mnogo stoji? Vjerujete li da svece nije mnogo stajalo? Pogledajte Davida koji kruh svoj i piće miješa sa suzama i postelju plačem zalijeva, a suzama ležaj natapa (Ps 102,10; 6,7).

Mislite li da nije mnogo stajalo jednoga kralja kao što je bio on? Vjerujete li da je bio ravnodušan kad je bio ruglo cijelog svog kraljevstva i kad je svima bio na podsmjeh?

Pogledajte svetu Magdalenu: pred brojnim skupom ona se baca Spasitelju do nogu, i uz obilne suze javno priznaje svoje grijehe (Lk 7. pogl.); ona slijedi Isusa Krista sve do podnožja Križa (Iv 19,25), te dugim nizom godina pokore popravlja onih nekoliko godina slabosti.

Mislite li da je takve žrtve nisu stajale nikakva napora? Ne sumnjam da nazivate blaženima svece koji su činili takvu pokoru i prolili toliko suza.

Oh, kad bismo poput njih razumjeli veličinu naših grijeha i dobrotu Boga kojega smo uvrijedili; kad bismo poput njih mislili na pakao koji smo zaslužili, na svoju dušu koju smo izgubili i na krv Isusa Krista koju smo oskvrnuli!

O kad bismo nosili sve te misli u svojim srcima, koliko bismo suza prolili i koliku pokoru činili da ublažimo pravdu Boga kojega smo razljutili!

Vjerujete li da su sveci postigli bez truda jednostavnost i blagost koje su ih poticale na odreknuće od vlastite volje u svim prigodama koje su im se ukazale?

O ne! Poslušajmo sv. Pavla: „Otkrivam ovaj zakon: Kad hoću da činim dobro, zlo mi se nameće. Istina, moj se nutarnji čovjek slaže u veselju s Božjim zakonom, ali vidim u svojim udovima drugi zakon koji se bori protiv zakona moga uma te me zarobljava u zakon grijeha koji je u mojim udovima.

Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela!“ (Rim 7, 15-24).

Kakve li bojeve nisu podnosili prvi kršćani napuštajući religiju koja je samo ugađala njihovim strastima i prihvaćajući onu koja je razapinjala njihovo tijelo?

Vjerujete li da si sv. Franjo Saleški nije nanosio silu da postane blag kakav je bio? Koliko li mu je žrtava bilo potrebno načiniti? Sveci su postali svetima tek nakon dosta žrtava i mnogog nanošenja sile samima sebi.

Drugo, kažem da imamo iste milosti kao i oni. Ponajprije, nema li Krštenje istu snagu da nas očisti, Potvrda da nas ojača, Pokora da nam otpusti grijehe, Euharistija da oslabi u nama požudu i poveća milost u našim dušama?

A nije li riječ Isusa Krista uvijek ista? Ne čujemo li u svakom času isti savjet: Ostavi sve i slijedi me! To je obratilo sv. Antuna, sv. Arzenija, sv. Franju Asiškog.

Ne čitamo li u Evanđelju ovu riječ: „Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoju dušu?“ (Mt 16,26).

Nisu li te riječi obratile sv. Franju Ksaverskog i od njega puna ambicije učinile apostola?

Ne čujemo li svakog dana: „Bdijte i neprestano molite!“. „Ljubite svoga bližnjega kao samoga sebe!“?

Nije li takav nauk oblikovao sve svece? Konačno, ma kako naopak bio svijet, nemamo li pred očima tolike dobre primjere, čak i više negoli ih možemo slijediti?

Ili nam manjka milost više negoli svecima? Nije li milost i grižnja savjesti, uzburkanost i uznemirenost koje kušamo kada smo sagriješili?

Jao, koliki li su sveci što su danas u nebu primili manje milosti od nas?

Koliki su pogani ali i kršćani u paklu koji bi, da su primili tolike milosti kao mi, postali veliki sveci?

Da, mi možemo postati sveti, ali moramo sve poduzeti da to postanemo. Sveci su bili smrtnici poput nas, slabi i podložni strastima poput nas, a mi imamo iste pomoći, iste milosti, iste sakramente.

No moramo činiti poput njih, odreći se svjetskih radosti, bježati od svijeta koliko nam je moguće, biti vjerni milosti, uzimati ih za uzore, jer nikada ne smijemo izgubiti iz vida da možemo biti ili sveci ili odbačeni, živjeti za nebo ili za pakao: tu nema sredine.

Završimo riječima da ako želimo, možemo postati sveti, jer nam nikada dobri Bog neće uskratiti svoju milost pomažući nam da to postanemo.

On je naš Otac, naš Spasitelj i naš Prijatelj. On žarko čezne da nas vidi oslobođene od životnih zala i želi nas ispuniti svakom vrstom dobara, nakon što nam je dao već na ovom svijetu neizmjerne utjehe kao predokus nebeskih utjeha koje vam želim.

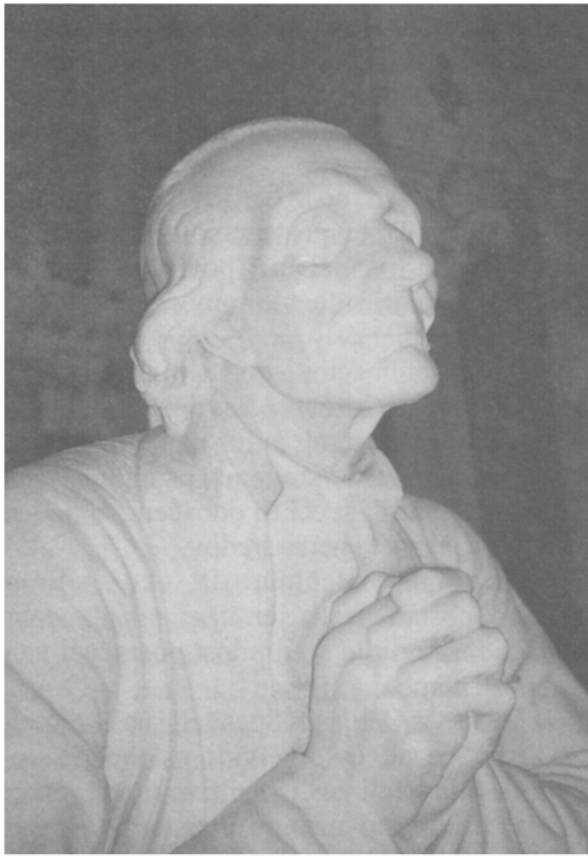

Sv. Ivan Marija-Krstitelj Vianney – Župnik Arški

LJUBAV JE KRALJEVSKI PLAŠT

Ljubi Gospodina Boga svoga
svim srcem svojim
(Mt 22,37)

Kad bih upitao dijete što je ljubav, odgovorilo bi mi da je to krepost koja dolazi od neba i po kojoj ljubimo Boga svim srcem, a bližnjega kao samoga sebe u odnosu na Boga.

No sada ćete me pitati što to znači ljubiti dobrog Boga iznad svega i više nego samoga sebe. To znači voljeti ga iznad svega stvorenog, znači biti raspoloživ izgubiti svoja dobra, ugled, roditelje i prijatelje, djecu, muža, ženu i vlastiti život radije negoli počiniti i najmanji smrtni grijeh.

Sveti Augustin kaže da ljubiti savršeno Boga jest ljubiti ga bez mjere, i onda kada ne bi bilo ni neba kojemu se nadamo, ni pakla da bismo ga se bojali; znači ljubiti ga svim moćima svoga srca. Pitate li me za razlog, reći ću vam da je Bog beskrajno ljubazan i dostojan da bude ljubljen.

Ako ga istinski ljubimo, tada nam ni trpljenja, ni progoni, ni prezir, ni život, ni smrt neće moći oduzeti tu ljubav koju dugujemo Bogu.

Sami osjećamo da smo jako nesretni, vrlo nesretni kad ne ljubimo Boga. Ako je čovjek stvoren da ljubi dobrog Boga, on ne može naći sreću osim u samome Bogu.

Kad bismo bili gospodari svijeta a ne bismo ljubili Boga, čitav svoj život bili bismo samo nesretnici. Želite li se bolje u to uvjeriti, pitajte ljude koji žive ne ljubeći Boga.

Pogledajte ljude koji napuštaju primanje sakramenata i molitvu, pogledajte ih u kakvoj su tuzi i, nažalost, kakav li gubitak trpe. Oni sami sebe proklinju, ubijaju se ili umiru od tuge.

Škrtac nije zadovoljniji kad ima mnogo negoli onda kad ima malo. Je li pijanac sretniji kada se napije vina u kojem misli naći svu svoju sreću? On je još nesretniji.

Oholica nema nikada mira, uvijek se boji prezira. Osvetnik dok namjerava osvetiti se ne može spavati ni danju ni noću. Bestidnik koji misli naći svoju sreću u tjelesnim užicima, izgubit će, ne kažem samo dobra, već i zdravlje i dušu, a da neće naći ispunjenje užitka.

I zašto onda ne možemo biti sretni u svemu tome što izgleda da će nas zadovoljiti?

To je u činjenici da smo stvoreni za Boga i da nas samo on može zadovoljiti, tj. učiniti nas sretnima u mjeri u kojoj to možemo biti na ovoj našoj siromašnoj zemlji. Budući da smo slijepi, navezujemo se na život, na zemlju i njezina dobra, ili, bolje rečeno, na sve ono što nas može učiniti nesretnima.

O, kako je sretan onaj koji ima sreću osloboditi se zemaljskih stvari i prionuti uz jedinoga Boga! Ali jao, koliko su među vama koji imate dvadeset ili trideset godina a da niste nikada zamolili Boga za tu ljubav koja je dar neba, kako vam govori katekizam.

Stoga se ne trebamo čuditi što smo tako zemaljski i tako malo duhovni. Takav način ponašanja može nas dovesti samo do žalosnog svršetka, do odvajanja od Boga za svu vječnost.

Ta zar je doista moguće da se ne želimo okrenuti na stranu gdje je naša sreća, a to je Bog jedini!

No ostavimo taj predmet, iako je toliko zanimljiv... Ljubav je sva radost i sreća svetaca u nebu. O „ljepoto stara i uvijek nova" (sv. Augustin), kada ćemo samo tebe zavoljeti?

Kad bih sada upitao dijete što je to ljubav prema bližnjemu, odgovorilo bi mi da je ljubav prema Bogu u tome da ga ljubimo više od naših dobara, našeg zdravlja, ugleda i samoga života, a da je ljubav prema bližnjemu u tome da ga ljubimo kao same sebe, tako da sve ono što želimo sebi želimo i bližnjemu, ako želimo imati tu ljubav bez koje se ne možemo nadati ni nebu, ni prijateljstvu s Bogom.

Ali jao, koliko li sakramenata oskvrnjuje taj manjak ljubavi i koliko li duša vodi u pakao! Što se podrazumijeva pod tom riječi bližnji. Ništa lakše razumjeti.

Ta se krepost ljubavi proteže na čitav svijet, također i na one koji su nam načinili zlo, koji su naškodili našem ugledu, koji su nas ocrnili ili nam nanijeli nepravdu, čak i onda ako su pokušali oduzeti nam život.

Moramo ih ljubiti kao same sebe i željeti im svako dobro koje i sebi želimo. Ne samo da nam je zabranjeno željeti im zlo, već im moramo načiniti uslugu svaki puta kad su u potrebi, a mi im možemo učiniti.

Moramo se radovati kad uspiju u svojim poslovima i žalostiti se kada kušaju kakvu nevolju, gubitak, braniti ih kada se o njima

govori zlo, izreći ono dobro koje znamo o njima, ne bježati iz njihova društva, radije govoriti s njima negoli s onima koji su nam načinili neku uslugu.

Eto kako dobri Bog želi da ljubimo svoga bližnjega. Ako se tako ne ponašamo, možemo reći da ne volimo ni svoga bližnjega ni dragog Boga. Tada smo samo loši kršćani i bit ćemo osuđeni.

Pogledajte Josipovo ponašanje prema svojoj braći koja su ga htjela umoriti, koja su ga bacila u čatrnju a potom prodala stranim trgovcima (Post., 37. pogl.).

Ostao mu je samo Bog za tješitelja. No kako Gospodin ne napušta one koji ga ljube, Josip je bio uzvišen toliko koliko je bio ponižen. Kada je postao skoro gospodar faraonova kraljevstva, njegova braća, svedena na veliku bijedu, našla su ga, iako ga nisu prepoznala.

Josip je pozvao k sebi one koji su mu htjeli oduzeti život i koji bi ga i umorili da ih najstariji nije od toga odvratio.

Imao je u rukama sve faraonove ovlasti. Mogao ih je uhititi i predati u smrt. Ništa ga ne bi moglo u tome spriječiti, štoviše, bilo bi čak i pravedno da kazni zločeste.

No što čini Josip? Po ljubavi koju je gajio u srcu zaboravio je i spomen na zle postupke prema sebi i mislio samo kako da ih usreći.

Zaplakao je od radosti tražeći brzo vijesti o svom ocu i ostaloj braći. A da bolje osjete veličinu njegove ljubavi, želi da svi dođu zauvijek živjeti uza nj (Post., 42. – 47. pogl.).

Ali, reći ćete mi, kako se može prepoznati imamo li tu lijepu i dragocjenu krepost bez koje je vjera samo utvara?

Prvenstveno, osoba koja ima ljubavi nije nipošto ohola; ne želi gospodariti nad drugima, nikad je nećete čuti da kudi njihovo ponašanje, ne želi govoriti o onome što oni čine.

Osoba koja ima ljubavi ne ispituje nipošto nakanu drugih pri njihovim postupcima.

Nikada ne vjeruje da bi ona bolje učinila negoli oni čine i nikad se ne uzdiže nad bližnjega.

Štoviše, vjeruje da drugi uvijek bolje čine od nje. Nikada se ne ljuti ako joj drugoga pretpostave, i nije nezadovoljna kad ju ponize misleći da zaslužuje još veći prezir.

Osoba koja ima ljubavi izbjegava koliko može nanošenje neprilike drugima, jer je ljubav kraljevski plašt koji zna dobro sakriti

pogrješke svoje braće i nikada ne želi da se vjeruje da je bolja od njih.

Vidite, da bi se ljubilo dobrog Boga i bližnjega, nije potrebno biti jako učen, ni jako bogat. Dovoljno je nastojati svidjeti se Bogu u svemu što radimo, činiti dobro svima, zlima i dobrima, onima koji ruše naš ugled, kao i onima koji nas vole…

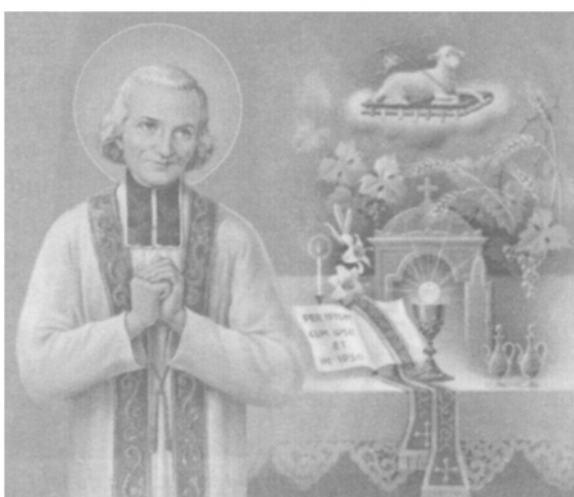

»Antune, ti si meni pokazao put u Ars, a ja ću tebi pokazati put u nebo.«

ŠTO JE SVE KADRA BOŽJA LJUBAV

Kruh koji ću ja dati
jest tijelo moje za život svijeta
(Iv 6,51)

Tko bi mogao ikada shvatiti da je Isus Krist pokazao toliku svoju ljubav prema svojim stvorovima da je dao svoje klanjanja dostojno Tijelo i svoju dragocjenu Krv da posluži kao hrana našim dušama, da nam to on sam nije rekao?

Duša da se hrani svojim Spasiteljem! I to toliko puta koliko želi! O bezdane dobrote i ljubavi Boga prema svojim stvorenjima!

Sveti Pavao nam kaže da je Spasitelj, da bi se odjenuo u naše tijelo, sakrio svoje božanstvo i podnio poniženja sve do uništenja.

Ali, ustanovljujući sakrament Euharistije, sakrio je i svoje čovještvo, te je tako objavio srž svoga milosrđa. Pogledajte što je sve kadra Božja ljubav prema nama!

Ne, od svih sakramenata ni jedan se ne može usporediti s Euharistijom.

U sakramentu Krštenja primamo, istina, pečat djetinjstva Božjega te imamo udjela u njegovu vječnom Kraljevstvu; u sakramentu Pokore liječe se rane naših duša i vraća nam se prijateljstvo Božje, ali u klanjanja dostojnoj Euharistiji ne samo da postajemo dionici njegove predragocjene Krvi, već primamo i začetnika svake milosti. Sveti Ivan nam kaže da nas je Isus ljubio do kraja (Iv 13,1) te je našao način da uzađe na nebo, ali da ipak ne napusti zemlju.

Uzeo je kruh u svoje svete i časne ruke, blagoslovio ga i promijenio u svoje Tijelo. Uzeo je vino i promijenio ga u svoju dragocjenu Krv te je svim svećenicima u osobi svojih apostola dao moć da čine isto čudo svaki put kad izgovore iste riječi, da bi po tom čudu ljubavi ostao s nama, poslužio nam za hranu, tješio nas i pravio nam društvo.

„Tko jede moje tijelo i pije moju krv", reče, „ima život vječni" (Iv 6,54). „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi" (6,53).

O kakve li sreće za kršćanina da teži za takvom velikom čašću hraneći se anđeoskim kruhom!

Ali jao, tako ih je malo koji to razumiju! Kad bismo razumjeli veličinu sreće koja nam se daje dok primamo Isusa Krista, ne bismo li trajno nastojali da je zaslužimo?

Da bih vam pokazao veličinu te sreće, pokazat ću vam, prvo, koliko je velika sreća onoga koji prima Isusa Krista u svetoj pričesti, i drugo, plodove koje iz nje moramo izvući.

Svi znate da je prvi uvjet da dostojno primimo taj veliki sakrament dobro ispitati svoju savjest, nakon što smo zamolili svjetlo Duha Svetoga; iskreno priznati svoje grijehe sa svim okolnostima koje ih mogu učiniti težima, ili im promijeniti vrstu, te ih takve izreći kako će nam ih Bog dati spoznati dok nas bude sudio.

Mora nas prožeti velika bol što smo ih počinili te biti čak spremni žrtvovati i ono što nam je najdragocjenije radije negoli ih ponovno počiniti. Konačno imati veliku želju sjediniti se s Isusom Kristom.

Promotrite kraljeve kako neumorno traže Isusa u jaslicama, gledajte Presvetu Djevicu, vidite svetu Magdalenu kako je zauzeta tražeći uskrsnulog Spasitelja.

Ne kanim poduzeti sva sredstva da vam pokažem svu uzvišenost tog sakramenta, jer to nije u čovjekovoj moći; bilo bi potrebno biti sam Bog da vam opriča svu veličinu tih čudesa.

Ono zbog čega ćemo se čuditi i diviti čitavu vječnost jest činjenica da smo mi tako bijedni primali toliko velikog Boga.

Ipak, da bih vam dao ideju, pokazat ću vam kako Isus za vrijeme svoga zemaljskog života nije nikada prošao kroz jedno mjesto a da nije tamo prosuo svoj preobilni blagoslov.

Prema tome, koliko su velika i dragocjena dobra pridržana onima koji su tako sretni da ga primaju u svetoj pričesti, ili da se bolje izrazimo, sva naša sreća na ovom svijetu sastoji se u primanju Isusa Krista u svetoj pričesti, što je vrlo lako razumjeti, jer sveta pričest nije samo korisna dok hrani našu dušu, nego i za naše tijelo, kako ćemo vidjeti.

Čitamo u Evanđelju da je Isus Krist još u utrobi svoje majke ulazeći u Elizabetinu kuću, napunio i majku i dijete Duhom Svetim, te da je čak Ivan bio očišćen od istočnoga grijeha, a majka je uzviknula: „Odakle meni to da majka Gospodina moga dolazi k meni?“ (Lk 1,43).

Zamislite onda koliko je veća sreća onoga tko prima Isusa Krista u svetoj pričesti, ne samo u svoju kuću poput Elizabete, već u dubinu svoga srca te ga smije čuvati ne samo šest mjeseci kao Elizabeta, već čitav život.

Kad je starac Šimun, nakon dugog niza godina čežnje da vidi Isusa Krista, samo primio Isusa u naručaj, bio je tako zahvaćen radošću i zanesen da je sav ushićen od ljubavi uskliknuo: „Sada možeš, Gospodine, otpustiti slugu svoga da, prema tvojoj riječi, ode u miru, jer mi oči vidješe spasenje tvoje“ (Lk 2,19).

I opet, kakve li razlike primiti ga u svoje ruke i promatrati ga koji časak ili primiti ga u svoje srce! O moj Bože, kako malo poznajemo svoju sreću!

Kakve li radosti za kršćanina koji ima vjeru kada se diže od svetoga Stola i odlazi kući imajući cijelo nebo u svom srcu! O blažena ta kuća u kojoj takvi kršćani stanuju! I kako ih moramo poštovati cijeli dan! Imati u kući drugo svetohranište u kojem dobri Bog istinski prebiva tijelom i dušom!

No možda ćete mi reći ako je to tako velika sreća, zašto Crkva daje zapovijed da se pričestimo jedanput svake godine.

Ta se zapovijed ne odnosi na dobre kršćane, već na slabe i ravnodušne za spasenje svojih siromašnih duša.

Na početcima Crkve najveća kazna koja se mogla odrediti kršćanima bila je uskraćenje te sreće.

Oni su svaki puta kad su imali sreću prisustvovati svetoj misi imali sreću i pričestiti se.

Moj Bože, kako li je moguće da kršćani ostanu tri, četiri, pet ili šest mjeseci a da ne daju svojoj siromašnoj duši tu nebesku hranu? Ostavljaju je da umre od bijede!

Moj Bože, kakva nesreća i zaslijepljenost uz tolike lijekove za ozdravljenje i uz hranu koja im može sačuvati zdravlje!

Jao, recimo s uzdahom, ni na čemu ne štedimo za svoje tijelo, koje će prije ili kasnije biti razoreno i izjedeno od crvi, a s besmrtnom prezrenom dušom, stvorenom na sliku Božju, postupamo s krajnjom okrutnošću!

Crkva, vidjevši koliki su kršćani izgubili iz vida spasenje svoje siromašne duše i nadajući se da će im strah pred grijehom otvoriti oči, dala je zapovijed koja bi ih primorala da se godišnje triput pričeste, za Božić, Uskrs i Duhove.

Kasnije, vidjevši da kršćani postaju sve neosjetljiviji na svoju nesreću, Crkva ih je obvezala da se približe svome Bogu tek jednom godišnje.

O moj Bože, kakve li nesreće i zaslijepljenosti kad jedan kršćanin treba zakonom biti primoran da traži svoju sreću!

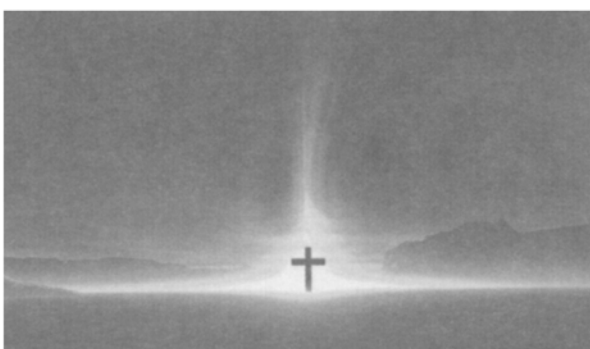

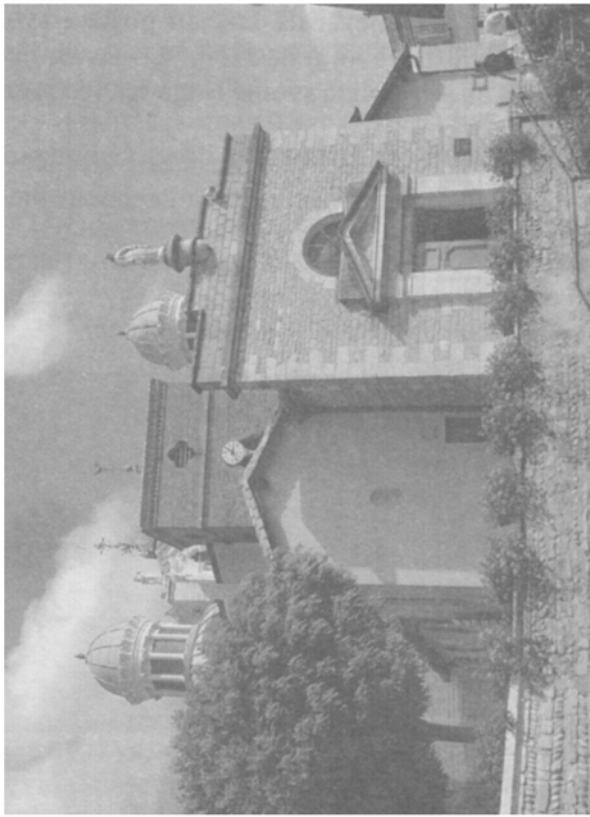

Crkva u Arsu

ZAHVALNOST BOGU

Svi se carinici i grješnici
približavali 'k Isusu da ga čuju
(Lk 15,1)

Držanje Isusa Krista za vrijeme svoga zemaljskog života pokazuje nam veličinu njegova milosrđa prema grješnicima.

Vidimo da su svi tražili njegovo društvo, a on ih nipošto nije odbacivao, niti se odmicao od njih, već je, naprotiv, koristio sva moguća sredstva da bude među njima kako bi ih privukao svome Ocu.

Tražio ih je po njihovoj grižnji savjesti, privodio ih je svojom milošću i pridobivao svojom ljubavlju.

Postupao je s njima s toliko dobrote da ih je uzimao u obranu protiv književnika i farizeja koji ih pogrđuju i koji kao da ne trpe vidjeti ih uz Isusa.

On ide još i dalje opravdavajući svoje ponašanje prema njima usporedbom koja ne može bolje oslikati veličinu njegove ljubavi prema grješnicima.

Kaže im: „Dobri pastir kada ima sto ovaca i izgubi jednu, ostavlja sve ostale i trči za izgubljenom, a kad je nađe, stavlja je na svoja ramena da joj prištedi muke puta. Zatim je donese u svoj ovčinjak i poziva prijatelje da se s njim raduju što je našao svoju izgubljenu ovcu".

Dodaje i usporedbu o ženi koja je imala deset drahmi i izgubila jednu te je upalila svjetiljku i pregledala sve zakutke kuće. Našavši je, pozvala je sve prijateljice da se s njome raduju.

„Tako će biti", reče im, „veće veselje na nebu zbog jednog grješnika koji se obrati i čini pokoru... Nisam došao zvati pravednike, nego grješnike; ne treba zdravima liječnik, nego bolesnima".

Vidimo da Isus Krist primjenjuje na sebe te žive slike o veličini Božjeg milosrđa prema grješnicima.

Kakve li sreće za nas kad spoznamo da je Božje milosrđe beskrajno! Kakvu snažnu želju ne bismo zbog toga trebali osjetiti i baciti se do Božjih nogu koji će nas primiti s tolikom radošću. Ako sami sebe osuđujemo (na propast), nemamo opravdanja, jer nam sam Isus Krist

pokazuje da je njegovo milosrđe uvijek dovoljno veliko da nam oprosti ma koliko god i na koji god način bili grješni.

Ne, ne treba nas plašiti ni veličina naših grijeha, ni njihov broj, već nam je potrebno samo raspoloženje duše.

Doista, što li su naši grijesi usporedimo li ih s Božjim milosrđem? Oni su kao zrnce uljne repice u odnosu na planinu. O moj Bože, kako možemo pristati da budemo osuđeni, jer nas tako malo stoji da se spasimo i jer Isus toliko želi naše spasenje!

Iako je dobri Bog tako dobar da nas čeka i prima, ne smijemo zamarati njegovu strpljivost. Ako nas zove i poziva da dođemo k njemu, moramo mu ići ususret; ako nas prima, moramo mu ostati vjerni.

A možda, nažalost, ima već pet ili šest godina kako nas Bog zove, zašto onda ostajemo u svojim grijesima? On je uvijek prisutan da nam dade milost određenu za nas, zašto ne ostavimo grijeh?

Sv. Ambrozije nam kaže: „Bog je sama dobrota i milosrđe, ali nam neće nikada oprostiti ako ga ne zamolimo za oproštenje, ako svoju volju ne sjedinimo s voljom Isusa Krista".

No kakvu to volju Bog od nas traži? Evo koju: onu koja odgovara svetim željama njegova milosrđa, koja govori poput sv. Pavla:

Čuli ste za moje negdašnje držanje u židovstvu: kako sam preko mjere proganjao Crkvu Božju i htio je uništiti... prije negoli me on izdvoji svojom milošću da se obratim ...

Užas me hvata svaki put kad na to mislim. Tko bi pomislio da će me u taj čas izabrati Isus Krist i pozvati me k sebi? (usp. Gal 1,13-15).

U tom me času zabljesnula svjetlost te sam čuo glas koji mi govoraše: 'Savle, Savle, zašto me progoniš?' (usp. Dj 22,6-7).

Jao, koliko li nam je puta Bog iskazao istu milost! Koliko li smo puta bili u grijehu, ili bili spremni na grijeh, i čuli nutarnji glas koji nam je uzviknuo: „Sinko, zašto činiš da trpim i zašto želiš izgubiti svoju dušu?“

Više od 200 godina prošlo je od rođenja Svetog Ivan-Marija Vianney-a koji je veoma visoko uzdigao slavu i križ svoga svećeništva i zaslužio jednostavno i veliko ime Arški Župnik po kojemu ga svi poznaju.

Život Arškog Župnika sasvim je jednostavan i s malo zanimljivih događaja, ali ujedno veoma lijep i protkan žarom i olujama.

Postade svetac oslanjajući se u potpunosti na Božju Providnost, vjeran u svemu svećeništvu i svemu onome što svećeništvo traži.

Njegov život sastojao se u potpunoj povezanosti s Presvetim Trojstvom i s Kristovom Majkom, Djevicom Marijom.

Ovaj mali župnik u jednom selu nedaleko od Lyon-a, u Francuskoj, postao je uzorom svih svećenika na svijetu.